

TRONDHEIM OG OMEGN HØRSELVERN Beretning gjennom 60 år

Opptakten til dannelsen av vår forening Trondheim og Ome gn Hørselvern kom i stand ved initiativ fra den legendariske og ualmindelige aktive kvinne Jakobine Ulrica Rye.

Jakobine Rye var skolebestyrerinne i Oslo og hadde gjennom sitt arbeid med barn i skolen støtt på de mange problemer med hørselsvekkede barn. Hun tok initiativet til oppsettelse av klasser for tunghørte ved Ila skole i Oslo. Videre medvirket hun sterkt til opprettelse av Granhaug off. skole for barn og ungdom med talefeil. Hun var med til grunnleggelsen og starten av foreningen Tunghørtes Vel i 1917. Ustanselig var hun på farten og hvor hun kom talte hun de hørselsvekkedes sak.

Under et opphold i Trondheim i 1931 henvendte frk. Jakobine Rye seg til dr. Bertram Danelius, den gang en meget kjent og benyttet lege i øre - nese og hals, for å få han til å engasjere seg for start av en forening til støtte for de mange tunghørte og deres problemer.

Dr. Danelius fattet interesse for saken, og arbeidet en tid videre med den. Bl.a. ble det underhånden tegnet en rekke medlemmer. Startmøtet blev holdt den 23. oktober 1931.

Interessen for det første møte var stor, og fagmannen dr. Danelius innledet og orienterte om de arbeidsoppgaver en slik forening måtte stille seg, og refererte om de mange erfaringer man hadde fra andre lignende foreninger som allerede var stiftet i en rekke byer rundt om i landet. Praktiske oppgaver var det mange av for en slik forening. Veiledning, informasjon og henvisning til de mange tekniske hjelpemidler som etterhvert har kommet i bruk, var nøkkelord i dr. Danelius innledende kommentar til det første møte. Møtet ble avsluttet med en appell om at så mange som mulig måtte tegne seg som medlemmer. Kontingenten var fra starten kr. 2,00 pr. år.

På det første konstituerende møte ble følgende styre valgt. Formann dr. Bertram Danelius, viseform. fru lektor Juul, sekretær Bergessen, fru disponent Hansen og fru kaptein Steineger. Supleanter frk. Borghild Haugen, fru kaptein Pettersen. Revisorer frk. Solveig Juul og frk. Åse Mollan.

Det første styret fikk i sannhet mange oppgaver å ta fatt på. Det var først og fremst verving av nye medlemmer, spre informasjon om foreningen, skaffe midler til de mange oppgaver som foreningen stilte seg. Men det viste seg at det første styret var sammensatt av entusiastiske mennesker, ett godt sammensveiset team som drog lasset sammen.

På relativ kort tid lykkedes det den nystartede forening å bringe tilveie høreanlegg til tre kirker i Trondheim. Disse var Domkirken, Ila Kirke og Bakke Kirke. Dessuten ble mange enslige tunghørte hjulpet med både apperatur og batterier. Det viste seg ganske snart at behovet for foreningens eksistens var tilstede i fullt monn. Beviset er de mange takknemlige brev, hilsener og gaver foreningen har mottatt gjennom årene.

Medlemstallet har vært stigende år for år, etterhvert som det har lykkedes foreningen å spre informasjon om virksomheten. De hørselsvekkede har også selv følt behovet å ha en forening å gå til — for derigjennom å få meddele seg om felles problemer, samtidig å være en støtte for hverandre, og gjennom de regelmessige møter og tilstelninger komme ut av isolasjonen. Møteprogrammene har alltid vært informative og hyggelige, med foredragsholdere, kåsører, sang og musikk og ikke å forglemme den alltid forventede kaffekosen.

For å tilveiebringe midler til driften har foreningen i alle år måttet ty til tombolaer og utlodninger. Medlemmene har i høy grad vært med og støttet opp, og det er med glede å kunne konstatere den giverglede som alltid har vært tilstede når foreningen har bedt om det. Foreningen hadde sine første virkeår i de harde tredveårene, der økonomien både for land og folk var vanskelig, men takket være svært lave administrasjonsomkostninger, har regnskapene alltid vært i balanse. Takket være idealisme og frivillig innsats av den enkelte og de mange. Etterhvert som Trondheim & Omegn Hørselforening er blitt kjent og anerkjent har foreningen mottatt velvillig støtte både fra Staten og kommunale myndigheter. I tillegg har foreningen mottatt støtte fra ikke så få private personer og institusjoner. Men det største tilsiget av midler må vi erkjenne kommer fra medlemmene selv. Gjennom gaver til loddsalg og åresalg og medlemmenes kjøp av samme, er et sterkt tilskudd til virksomheten foreningen driver. Trondheim og Omegns Hørselvern har også engasjert seg i virksomheter utenfor foreningen.

Således har foreningen vært aktiv med ved dannelsen av Yrkesvalgghemmedes Industri A/S, og vår forening har et av sine medlemmer innvalgt i styret fra starten. Vår forening har likedan en fast representant i styret for Trondheimsnemnda av de yrkesvalgghemmedes organisasjoner. Videre er det vært å nevne at vår forening har vært den direkte innspirasjon til start av Institutt for døve og høreveike barn.

Arbeidet var nå kommet godt igang, arbeidsoppgavene var mange og det viste seg raskt at behovet for en organisasjon eller forening hvor den enkelte og de mange hørselsvekkede, efter hvert som det ble kjent, kunne henvende seg med sine problemer og vanskeligheter, og i den utstrekning det var mulig, tatt sakene opp. Det er ikke få hørselsvekkede som gjennom foreningen har fått hjelp og støtte, også økonomisk. Dessverre kom krigen, all organisasjonsvirksomhet stagnerte. Landet var i krig – bak mørklagt by og nedrullede gardiner fikk hver enkelt nok med å berge seg gjennom en tung og vanskelig tid.

Men organisasjonen var ikke glemt. Entusiastiske medlemmer har både viljen og tanken, beredt til å starte på nytt såsnart storkrigen var over.

Den 22. februar 1949 var foreningen igjen rede til å starte på nytt, og nå med fru Borghild Lein Pettersen som formann. Kommet over krigssjokket og gleden over igjen å være ett fritt land, gikk man igang med arbeidet med nye krefter og lys optimisme og sann tro på virksomheten. Også nå hadde foreningen med en spesiallege i styret, nemlig dr. Fjøsne som svært ofte stilte sitt kontor til disposisjon for styremøtene. Det ga trygghet og var av sosial støtte å ha en fagmann og spesialist med i arbeidet. Foreningen gikk nå til innkjøp av en del høreapparater som skulle benyttes til utlån for medlemmene og etterspørselen var relativt stor. Tilskudd ble også ytet i mange tilfeller der medlemmene selv gikk til innkjøp av apparater. Ved årsmøtet i 1952 ble Sverre Sliper formann. I styret forøvrig: dr. Fjøsne, Kåre Skarptroll, fru Urås og sekretær Wilhelm Jakobsen. Trondheim kommune gir støttetilskudd på kr. 500,— og man noterer at flere enkeltpersoner yter pengebeløp til støtte for foreningen.

Trondheim Hørselsvernforening stod nå tilsluttet Landslaget Norges Tunghørte, som ble stiftet og avviklet sitt første ordinære landsmøte i Bergen 9. juni 1947. En lang rekke Hørselsvernforeninger var stiftet utover landet og behovet for en koordinerende hovedorganisasjon var påtrengende. Dette forbund skulle være en sammenslutning av frie og selvstendige foreninger som har til formål å ivareta tunghørtes interesser og best mulig hjelpe dem til å bli uavhengige av sin nedsatte hørsel. Laget skulle ha til oppgave å formidle samarbeidet mellom staten og foreningene, forvalte og fordele statens tilskudd, utøve propaganda og opplysningsarbeide for tunghørtes sak i Norge, sette igang avlesningskurser i forskjellige deler av landet og utgi ett blad for tunghørte.

Det nye forbundsnavnet ble på landsmøtet i Stavern to år etter forandret til Norges Hørselvern. Trondheim og Omegn Hørselsvernforening ble tilmeldt forbundet og samarbeidet har vært det aller beste. På årsmøtet i 1953 ble fru Solveig Gjervan valgt til formann. Av styreprotokollen ser man jevnlig at styret behandlet og tok stilling til mange ulike søknader om hjelp fra hørselsvekkede.

Dette gjelder ikke bare fra medlemmer, men søknadene gjelder fra store deler av Trøndelag. Behovet for hjelpetiltak synes å være ualminnelig stort og foreningen hjelper så langt økonomien tillater. Gledelig er det å nevne at tilskuddene fra kommunene har antatt karakteren av faste tilskudd. I 1955 bevilget således Trondheim og Strinda kommune kr. 500,— hver.

Medlemsmøtene fikk etterhvert stadig nye medlemmer, og med variert underholdning — film, kåserier, opplesning, musikk, sang — var møtene noe man gledet seg til. Følelsen av å komme ut av isolasjonen, treffe nye mennesker, prate og bli kjent med andre, var verdifult for mange. Årlig arrangerte foreningen sommerturer til forskjellige steder i Trøndelag og disse har også medvirket til følelsen av samhørighet og har alltid vært vellykket. Årlig har foreningen avviklet propagandamøter med faglig assistanse av eksperter med høy faglig kompetanse. Alle de mange vanskeligheter som mennesker med nedsatt eller svekket hørsel stilles overfor i livet, vet bare den som har opplevet denne svakhet og dette handikap. Forskningen og vitenskapen har gjennom årene gjort stadige fremstøt på jakt etter nye tekniske hjelpemidler for å lette de hørselshemmedes tilværelse.

Hørselen er menneskets viktigste fjernsans, en uavlatelig og nådeløs lyhetsbringer i livet. Det skal ikke stor svekkelse i hørselen til før man mister evnen til å oppfatte nyansene slik som normalt hørende.

Vanskelig er det når man ikke hører hva andre sier. Spesielt barn med hørevanskeligheter vil miste eller tape ordene og språkutviklingen. Å møte livet med mangelfullt språk er meget problematisk. Ordene er menneskets viktigste kulturarv, og ett hørselsvekket barn står i fare for å miste denne store arv. Mens ett hørende barn i småbarnsårene høster sikre erfaringer gjennom hundreder av spørsmål hver eneste dag, får det hørselsvekkede barn ingen kunnskaper på denne måten. Alle de forskjelligartede lydene som omgir og knytter barnet til omverdenen, er borte og barnet makter ikke å oppfatte nyansene slik som hørende barn. Trondheim og Omegn Hørselvern var med og ga støtet til dannelsen av Instituttet for døve og høreveike småbarn. Dette for å komme disse barn og deres foreldre til hjelp i deres ofte vanskelige og hjelpeløse stilling. Instituttet ble opprettet i 1957 og har sin finansielle støtte fra Sør-Trøndelag fylke, Trondheim kommune og dessuten bidrag fra andre offentlige og private instanser. Trondheim og Omegn Hørselvern har også her vært med og gitt sine bidrag. Instituttet er bygget opp med ett sterkt samarbeid med foreldrene, der foreldrene får opplæring, veiledning, til større språkforståelse, oppøving av stemmen og trene hørselsrestene. Gjennom Instituttets kurser og brevkurs har mange foreldre vært med å gjort en kjempinnsats. Avjort gledelig var det at Kirke- og undervisningsdepartementet opprettet landets første spesialscole for tunghørte barn og la det til Trøndelag i 1958. Vikhov off. skole for tunghørte ligger vakkert til i Malvik kommune. Skolens virksomhet har uten tvil vært av stor betydning for de mange skolepliktige barn med dette tunge handikap. Skolen tar elever fra hele landet, men naturlig er de fleste fra Trøndelagsområdet. For tiden har skolen 48 faste elever + 8-10 klinikkelever. Inklusiv konsulenter, er 19 lære fast tilsatt og skolen drives som internat. Skolen drives etter moderne prinsipper og alle tekniske hjelpemidler er i bruk. Målet for skolen er å gi elevene muligheter for å ta eksamen som på ordinære 9-årige skoler.

Utbyttet for hørselshemmede er uten tvil større på en slik spesialscole enn en integrert normalscole. Forskning og teknisk utvikling har gjort det mulig å leve ett tilnærmet langt bedre og mere nært ett normalt liv enn for bare en del år tilbake. Opplysning og informasjon om utviklingen, — hjelpemidler som stadig utvikles og forbedres.

Trondheim og Omegn Hørselvern har her en aldri sviktende oppgave. Ingen anstrengelse er for stor når det gjelder å nå frem til de hørselhemmede med opplysninger om hvor hjelp kan hentes. Stor nytte og glede og samtidig en styrke for foreningen har samarbeidet med byens legespesialister vært. Flere av disse har vært aktive medlemmer, med i styret og flittig benyttet som foredragsholdere på foreningens møter. Med sin ajourførte kunnen, om forskning og teknisk utvikling av hjelpemidler, har våre medlemmer på møtene fått gode informasjoner og instruksjoner. Etter at Høresentralen ved Regionsykehuset ble etablert, har foreningen fått en meget god støttekilde og samarbeidspartner. Leder for Høresentralen på Trondheim Regionsykehus er professor dr.med. Terje Gundersen. Han har i høy grad vært beredvillig og meget benyttet i foreningen som informativ foredragsholder. Høresentralen har ofte stilt sin ekspertise til disposisjon for mange kurser i alle former for bruk av eksisterende hjelpemidler. Flere andre leger knyttet til Høresentralen har vært svært positive og meget benyttet som foredragsholdere og til stor hjelp med å spre sin faglige kunnskap til meget stor nytte for foreningens medlemmer. Det er med glede vi konstaterer at det er ett effektivt samarbeide mellom spesialistene og oss. Det gir trygghet og visshet om at vi er på rett vei fremover i all vår streben og arbeide for de hørselhemmedes sak. Det er ingen tvil om hvilken stor oppgave vår forening har for å nå frem med opplysninger, rettledninger og kommunikasjon med de mange hørselhemmede rundt om i vårt distrikt. Ett lykkelig steg i arbeidet ble nådd da Trondheim og Omegn Hørselvern åpnet sitt Veiledningskontor i februar 1980. Fru Solgun Solheim har fra starten vært leder for kontoret og har som medhjelper Reidun Fremø og Aagoth Nesgård. Kontoret har allerede hatt over 250 besøk og viser det sterke behov de mange hørselshemmede har og gleden over å få assistanse og hjelp. Problemerkene er for den enkelte ofte mange og store, og godt er det da å gå til kontoret og møte noen som er villig til å lytte og hjelpe.

Ole J. Rian deltar frivillig på Veiledningskontoret. Ved sin store interesse for de hørselhemmedes sak, har han satt seg godt inn i alle tekniske hjelpemidler som hørselsvekkede kan benytte, behandling av høreapparater og riktig bruk og stell av disse. Foreningen avsetter svært ofte på sine møter ett såkalt "teknisk kvarter" hvor Ole J. Rian utrettelig orienterer, forklarer og redegjør for tekniske spørsmål. I tillegg driver Ole J. Rian på helt frivillig basis oppsøkende virksomhet ved å farte rundt på sykehus og aldershjem og hjelper gamle og syke som har problemer med sine apparater. Foreningen er dypt takknemlig og gir Ole J. Rian honnør for hans aktive, uselviske interesse og arbeide for de hørselhemmedes sak.

Trondheim og Omegn Hørselverns viktigste oppgave gjennom årene har vært å samle alle distriktets hørselhemmede, veilede og hjelpe slik at alle ble best mulig uavhengig av sin nedsatte hørsel. Dette mener man å nå gjennom foreningens møter, gjennom opplysende virksomhet, film, foredrag og tekniske demonstrasjoner.

En lang rekke kurser har vært avviklet gjennom årene. Flere munn-avlesningskurs har vært holdt med god tilslutning. Kurser for å lære behandling av tekniske hjelpemidler, håndtering og stell av høreapparater, undervisning i å kunne nyttiggjøre seg av teleslynge, ett hjelpemiddel med store anvendelsesmuligheter. Dette er virksomheter som må drives kontinuerlig etter hvert som nye medlemmer kommer til og man når frem til stadig flere som har ett stort udekket behov for hjelp.

Her i landet er det dessverre stor mangel på munnavleserlærere. I Trondheim har vi vært heldige ved å benytte døvelære Skjølberg og døvelærer Slettvold som alltid har vært posetivt innstilt og alltid støttet foreningen i dette arbeidet. Vi er forvisset om at disse kursene har vært til stor hjelp og velsignelse for mange hørselsvekkede. Norges Hørselvern er oppmerksom på mangelen av pedagoger for denne gren i hjelpearbeidet. Forbundet har derfor søkt samarbeidet med lærerorganisasjonen for å påvirke eventuelt flere lærere til å utdanne seg og gå inn for munnavlesningsundervisningen. Det er gitt økonomisk støtte for deltakelse i nordisk avleserlærerkurs til de som ville utdanne seg videre på dette feltet.

Gjennom alle år har Trondheim og Omegn Hørselvern hatt en høreapparatsamling på gjennomsnittlig 20 apparater til gamle – unge og syke for utleie. Mange er således blitt hjulpet gjennom årene, og utlånene har strukket seg utover hele Trøndelag. For å forvalte denne Høreapparatsamling og føre kontroll med utlånene, har foreningens medlem Arthur Wedø gjennom mange år hatt ansvar for denne virksomhet. Med sitt uselviske og oppofrende arbeide, har han knyttet hjelpetiltaket som foreningen her har bistått med, til glede og hygge for de mange som gjennom årene har blitt hjulpet.

Gjennom mange år har foreningen, såsant økonomien tillot det, ytet gratis hjelp i form av batterier til medlemmene. Dette har medlemmene satt stor pris på og er uten tvil med på å skape goodwill for foreningen. Ett år var gratisutdelingen av batterier oppe i en verdi av 18.000 kr.

Trondheim og Omegn Hørselvern har ved flere omganger vært med og ytet ikke uvesentlige beløp til Norges Hørselverns forskningsprosjekt. Dette prosjektet ledes av professor dr.med. Terje Gundersen.

Hvert år har foreningen sendt midler til støtte for elever ved Briskeby Skole i Oslo. Denne skolen gir videreutdanning for alle som søker og kommer inn på skolen. Steindalsflatas førskole for hørselshemmede har også blitt tilgodesett med 1.000 kr. hvert år siden skole ble opprettet.

Foreningen har feiret sitt 50 års jubileum. En stilfull og verdig markering av de 50 forgangne år.

Forbundet var representert ved President Kåre Johannesen og Generalsekretær Birgitte Lie. Hun hadde også forfattet en sang - en hyllest til jubilaranten.

Æresmedlemmer ble utnevnt. Solveig Gjervan med sine 8 år som leder av foreningen.

Videre fru Alfild Andersen med sine 16 år som leder. Begge fikk sin uforbeholdne hyldest for sin innsats og utrettelige arbeid for foreningen. Det var høytid over arrangementet og et minne for livet.

Markeringen av jubileet og de 50 år fikk en sterk omtale både i presse og media. Dette medførte en større forståelse for de problemer de mange hørselhemmede hadde å stri med. Nødvendigheten av å ha en organisasjon som rettleder og veileder - et bindeledd mellom faglig assistanse og den hørselhemmede.

Medlemstallet tok til å stige, en gledelig utvikling. De hørselhemmede har gjennom tidene frem til våre dager utgjort en taus gruppe, som har båret sitt usynlige handikap for seg selv. Gledelig er det derfor at flere og flere gjennom sitt medlemskap i foreningen vil ut av ensomheten, og sammen med likestilte være med i arbeidet for de mange uløste oppgaver.

En gledelig utvikling og av vesentlig betydning for foreningens arbeide har kommet mer og mer til syne etter at foreningen for 2 år siden åpnet sitt Veiledningskontor. Gratis har Veiledningskontoret gjennom sine frivillige medlemmer gitt orienteringer - opplysninger og veiledning i apparatbruk, behandling av disse, og om nødvendig henvisning til fagleger og høresentral. Erfaringen har da også tilfulle bevist at den offentlige høresentral ikke har resurser til slik nødvendig orientering og etterbehandling. Det skulle være Høresentralens oppgave å hjelpe den hørselhemmede til å fungere bedre. Men det virker som at Høresentralene i den betydningsfulle samfunnsoppgave den har, er lavt prioritert. Vi merker at oppfølgingen av de hørselhemmede er lite tilfredsstillende.

Den faglige undersøkelsen er meget god og den hørselhemmede får seg tildelt høreapparat og andre hjelpemidler, men man følger ikke pasienten tilfredsstillende opp. Man forvisser seg ikke om at de hørselhemmede utnytter sine tekniske hjelpemidler effektivt.

Vårt eget veiledningskontor og den veiledningstjeneste man der driver, er derfor et vesentlig og viktig supplement i hjelpearbeidet for de hørselhemmede.

Det har under lengere tid vært sterk misnøye med Sosialdepartementets regler for Folketrygdens stønad til høreapparater for voksne hørselhemmede. Stønadene har slik regelverket tolkes, tilgode sett hørselhemmede med stønad til anskaffelse av høreapparat når det kan argumenteres at det har vesentlig betydning for den hørselhemmede i vedkommendes arbeid. Arbeid i hjemmet ansees ikke som betydningsfullt. De hørselhemmede ser dette som en sterk forskjellsbehandling og protesterer på at nytteverdien skal være utslagsgivende for å oppnå stønad. Når de hørselhemmede gjennom sine organisasjoner gjør våre myndigheter oppmerksom på sjevhetene, blir vi alltid møtt med, "Dessverre, den for tiden dårlige samfunnsøkonomi gjør det umulig å utvide stønadsordningen til å gjelde alle".

Merkelig nok har vårt naboland Sverige sett seg i stand til, tross samfunnsøkonomiske vansker, å opprettholde et tilbud om gratis høreapparat til alle grupper hørselhemmede.

Vi er kommet et godt stykke inn i de forventningsfulle 80 årene, og fullt vitende om at de hørselhemmede ikke bare kan sette seg ned og rope om hjelp av andre eller samfunnet, men at vi må kreve noe av oss selv.

Vår oppslutning av organisasjonen skal være hjelpemidlet, og at vi her løfter i flokk. En stimulerende foreteelse i vårt arbeid er de årlige opplysnings/propagandamøter som arrangeres hvert år i september / oktober måned. Møtene legges opp for i størst mulig grad å gi god informasjon om de hørselhemmedes rettigheter. Trondheim Hørselhemmedes Forening ser det som en viktig oppgave å nå alle hørselhemmede. Ikke minst de mange som plutselig blir hørselhemmet og havner i isolasjon.

Vi vil gjerne være med når kunnen og informasjon kan være til hjelp for å bryte gjennom den skyhet som mange gjemmer seg bak.

Som et ledd i arbeidet og som vi betrakter som meget viktig er i tilknytning til informasjon og opplysningsmøter, avvikling av 3-dagers utestands i sentrum av byen, nærmere bestemt Jomfrugaten.

Våre medlemmer som betjener standen, deler ut brosjyrer og gir informasjon om Trondheim Hørselhemmedes Forening, dens eksistens - våre foreningsmøter, og ikke minst vårt Veiledningskontor, der det ytes hjelp til søknader, og hvor de mange hjelpemidler blir demonstrert. Disse åpne stands i sentrum og i en sterkt beferdet gågate, gir oss muligheter til å nå mange mennesker. Erfaringen man sitter igjen med er at det er forbausende mange som strir med nedsatt hørsel. Vi merker også tilsig av mange nye medlemmer etter slike aksjonsdager.

En av våre mange vellykkede turer

Et tilbakevendende årlig og gledelig foreteelse er de utflukter - sommerturer som foreningen arrangerer og legger opp til hver sommer. En dagstur legges til forsommeren, og tre dagers utreise nærmere høsten. Disse turene har sin store misjon, ikke minst i det sosiale samværs betydning. Ikke før er påsken passert, dagene blir lysere og lengre, så stiger lengten og behovet for å komme ut av vinterdvalen, gateasfalten - ut i naturen og komme våren og forsommeren i møte.

En særs minnerik tur var i 1982 da ferdene i to full-lastede busser dro til Jæktvolden Pensjonat i Inderøy. Turen startet med ferge over

Trondheimsfjorden til Leksvik, derpå videre langs fjorden til nytt fergeleie i Mosvik og frem til det vakre Inderøy. Jæktvolden Pensjonat ligger idyllisk til, en perle med Trondheimsfjorden glitrende like utenfor. Alle berømmet turen som en rik opplevelse.

Årets møter og samvær ble avsluttet med det tradisjonelle julemøte på Imi Hotell. Ikke før var de 130 feststemte deltakere benket rundt det festlige bord, rikt pyntet med julestjerner og levende lys, så istemte forsamlingen, "O, Jul med din glede".

Grepet av den gode og glade julestemningen rakte man hverandre hånden over bordene og istemte sangen med et varmt ønske om fred på jorden. Enkelt uttrykt var det en rik fornemmelse av samhørighet, en fin følelse av glede over å være sammen, og at det har vært oss forunt i det året som gikk, å gå et skritt videre i den saken vi arbeider for, å forene og hjelpe de hørselhemmede.

Den nye leder Villy Moksnes tok opp tanken og ønskeligheten om et eget fast lokale for foreningen. Behovet hadde meldt seg etter hvert som medlemstallet øket, og man savnet et fast sted for oppbevaring av eiendeler - rekvisita og kontorutstyr. Slik forholdene var i dag var aktivaene spredd på tre forskjellige steder. I tillegg kom ønsket om en sterkere kombinerings med Veiledningskontoret, og de stadig voksende oppgaver som foresto.

Iherdig jobbet formannen for å nå frem til rette vedkommende i Bygge & Eiendomskontoret i Trondheim Kommune. Det gjaldt en bønnlig henstilling om kommunen kunne være behjelpelig å tilvise et høvelig lokale/kontor for foreningen, enten i den gamle Hornemannsgården eller dets nærhet. Svar fra kommunen var ventet med forventning og spenning.

Den økonomiske nedgang som bar preg av å være i emning, merket foreningen ikke mye til. Riktignok var tilskuddet til Norsk Hørselhemmedes Forbund fra staten skrumpet kraftig inn, og lagene fikk etterhvert merke dette. Men gledelig var at tilskuddet fra Fylket og Trondheim Kommune var uforandret, og like gledelig var støtten fra flere Trondheimsbanker som gjennom mange år satte av betydelige beløp av sitt overskudd til organisasjoner og foreninger som driver sosialt arbeide.

Ole J. Rian fremkastet tanken om utgivelsen av et eget meddelelsesblad, med kungjøringer og opplysninger medlemmene ville ha

nytte av. I et sådant blad ville foreningen lettere nå medlemmene med informasjon, orienteringer om møter over lengere tid, gi inspirasjoner og skape større samhørighet.

Som redaksjonskomite ble valgt Ole J. Rian-Villy Moksnes og Ottar Hogness.

Som et ledd i underholdningen på våre møter meldte ønsket seg at foreningen fikk klarlagt muligheten for å få trykket et eget sanghefte. Tidligere var benyttet løse ark, med sterkt begrenset utvalg av sanger. Man ville gjerne ha større valg av de mest kjente sanger og da samlet i en folder med bekvem størrelse.

Styret skulle arbeide videre med saken.

På tur til Snåsa

Sommerturen gikk denne gang med 99 deltakere under ledelse av Mary Hole til Innherred og frem til Snåsa Turistsenter som mål. Turen ble karrakterisert som meget vellykket. Et prikkfritt opplegg av Mary Hole.

Foreningen fikk seg oversendt kr. 1.000,- som gave fra et anonymt medlem.

Propagandadagen i Thomas Angelsgt.

Propagandauken ble også denne gang særs vellykket. Med stands utenfor firma Sandø & Sjøhaug i Thomas Angels gt. medførte inntegnelsen av mange nye medlemmer. Selve agitasjons- og propagandamøtet ble holdt på Prinsen Hotell med kåseri og filmfremvisning ved Georg Jørgensen fra Oslo. Kåseri og filmfremvisning av audiograf Laila Glemme.

Her fikk man et markert bilde av den store tekniske utvikling, fra de store og tunge høreapparater til dagens små og langt bedre og mere bekvemme apparater.

En interessant og konstruktiv utvikling.

Den første utgaven av foreningens eget medlemsblad fikk navnet "Kontakt" og ble første gang distribuert til medlemmene 23 nov. 1983.

Foreningen "Combi Club" forærte vår forening kr. 5000,-, en kjærkommen gave.

Sommerturen den 17/6 - 84 gikk til Hemne Turisthotell. Ruten gikk gjennom Gauldalen - Rennebu - Berkåk - Meldalen - Rindalen - Vålåskaret langs fjorden til Hemne.

Når tilbudet til hørselshemmede barn smuldrer

Adresseavisen kunne for en stund siden fortelle at førskolen for hørselshemmede på Steindalsflata ikke har kapasitet til å ta imot flere barn. Tunghørte og døve småbarn som blir henvist dit fra Høresentralen ved Regionsykehuset blir avvist.

Dette er et resultat av at Trondheim kommune, som driver skolen, tre år på rad har kuttet ned stillingsrammen ved skolen. Norsk Forbund for Hørselhemmede ser med bekymring på den stadig hardere nedskjæringspolitikk som drives i landets kommuner og som også har sammenheng med svikt i de statlige overføringer til kommunene.

Det er særdeles viktig at hørselshemmede barn hurtigst mulig etter at de har fått tilpasset høreapparat blir tatt hånd om av audiopedagoger og får det nødvendige opplærings tilbud. Dersom språktreningen ikke blir satt i gang hurtigst mulig etter at høreapparat er tilpasset, vil det være en stor fare for at barna blir satt så langt tilbake at de vil lide avgjørende under det i den senere undervisnings- og arbeidssituasjon. Det er her snakk om mennesker som, bortsett fra sitt hørselstap, er friske og funksjonsdyktige, og kan fungere like godt i samfunnet som alle andre dersom det nødvendige opplærings tilbud blir gitt. Det må være i samfunnets interesse at hørselshemmede barn får den opplæring som er mulig.

Også for foreldrene til disse barna vil det være av vital betydning at barna kommer under kyndig opplæring, og at de gjennom skolen kan komme i kontakt med andre foreldre som har hørselshemmede barn. Norsk Forbund for Hørselhemmede ser selv gjennom sitt foreldre/barn-arbeide hvilken uvurderlig betydning det har at såvel barn med hørselhemning og deres foreldre kan komme sammen og utveksle erfaringer og bli fortrolig med sin situasjon.

Det er dessverre et faktum at det

på alle bauger og kanter foretas nedskjæringer og foretas omreguleringer som rammer funksjonshemmede barn. Siste utspill fra statlig side er forslaget om å endre reglene for barnehagers arealutnyttelse slik at det vil bli flere barn i barnehagene. For hørselshemmede barn vil det bety en klar forverring av tilbudet, idet det er av avgjørende betydning for hørselshemmede barn at barnetallet ikke er så høyt at de hørselshemmede mister konsentrasjonen og muligheten til å oppfatte det som skjer rundt dem. NFH anser det som svært viktig at det ikke skjer en ytterligere forringelse av tilbudet til funksjonshemmede barn.

Eksemplet fra Trondheim viser at årlige nedskjæringer som i seg selv kan virke relativt moderate, over tid resulterer i en klar forverring av tilbudet til grupper som allerede har det vanskelig nok grunnet en funksjonshemming. Det må være samfunnets plikt å stille til rådighet midler som gir disse grupper muligheten til å ta del i de tilbud som foreligger og som er av avgjørende betydning for at de kan leve et meningsfylt liv, og ta den utdanning og velge det yrke de finner interesse for.

NFH finner det høyst merkelig at man arbeider for å øke antallet barn i barnehagene samtidig som det er en uttrykt målsetting for grunnskolens vedkommende at antallet elever pr. lærer skal ned fra 30 til 28. Politisk sett kan det nok se flott ut at antallet barnehageplasser øker kraftig, men tilbudet for hvert enkelt barn blir klart redusert. Dersom NSB fjerner alle sitteplasser og lager utelukkende ståplasser vil det også være lettere å komme med toget, men tilbudet vil ikke være akseptabelt. Ikke minst av hensyn til de funksjonshemmede barna må reglene for barnehagenes uteareal og barnetall beholdes uforandret.

Kåre Johannessen.
Generalsekr. i Norsk Forbund
for Hørselhemmede

I foreningen ble det tatt opp til diskusjon en artikkel i dagens avis hvor det fremgikk at hørselhemmede barn var blitt avvist på Slundalsflata skole for hørselhemmede med begrunnelse, sparetiltak. Artikkelen i avisen skapte sterk indignasjon i styret at barn med slik funksjonshemmet handikap skulle nektes skolegang og opplæring i en vanskelig aldersfase. Her forelå likegyldighet og en samfunns-svikt fra de ansvarlige myndigheter som ikke sterkt nok bør påtales. Artikkelen tilkjennegav en grenseløs neglisjering av en svak gruppe i samfunnet.

Trondheim Hørselhemmedes Forening hadde på anmodning sagt seg villig til å stå som arrangør av Forbundets landsmøte 1986. Dette ble naturlig nok den største oppgaven vår forening hadde påtatt seg. Blant annet gjaldt det å trekke så mange som mulig med i aktivt arbeide.

En oppmuntring og gledelig foreteelse var et skriv foreningen mottok i september 1984 fra Trondheim Sosialkontor, trygdeavdeling, angående dette kontors arbeid med et prosjekt om " Oppsøkende virksomhet blant eldre ". Herunder arbeide med utgivelse av et informasjonsblad for eldre og pensjonister.

Dette bladet ville bli kalt " Eldreposten ".

Trygdeavdelingen var sterkt interessert i å få informasjon om vår forenings arbeid og virksomhet. Styret med leder Villy Moksnes i spissen så med stor velvilje på trygdeavdelingens initiativ og tiltak. Foreningen svarte trygdeetatens henvendelse og forespørsel med en fyldig utarbeidet redgjørelse med full orientering om foreningens generelle arbeid, samt Veiledningskontorets meget viktige utadventede oppsøkende virksomhet blant hørselhemmede.

Godt å være vitne til at de kommunale autoriteter nå begynner å røre på seg.

I følge statistikken regner man med at det i Norge er 300.000 mennesker som lider av nedsatt hørsel. Forbundet og de enkelte tilsluttede lag tar sikte på og arbeide iherdig for å spre informasjon. Trondheim Hørselhemmedes Forening er sterkt involvert i dette arbeidet. Gjennom sin møtevirksomhet, gjennom avholdelse av de mange forskjelligartede kurser og ikke minst gjennom vårt godt utbygde Veiledningskontor. Det var nærmest en milepæl i vår forenings historie da det lyktes å åpne Veiledningskontoret i Dronningens gate i 1980. Frivillig stilte medlemmene seg til tjeneste, og etter hvert man innhøstet erfaringer, oppdaget man det grenseløse

behov. Det offentlige helsevesens informasjon var på langt nær godt nok utbygd i Norge.

Tanken om trykking av eget sanghefte ble tatt opp. En samling av de mest brukte og kjente sanger til bruk under møtene var ønskelig. Det ble forespurt med trykkeriavdelingen ved Brundalen Videregående Skole om de kunne være behjelpelig. Med stor imøtekommenhet og velvillighet ble saken løst, sangheftet ble en realitet og flittig benyttet.

En annen gledelig begivenhet som tilfløt foreningen i 1984 var da vi fikk eget kontorlokale. Takket være formannen Villy Moksnes ukuelige pågangsmot lyktes det ham å få en overenkomst med Trondheim Kommune om leie av 2 kontor-rom i Søndre gate 9. Ved stor imøtekommenhet fra Spareskillingsbanken og firma Bredeesen som hjalp til med diverse kontorutstyr etc. var flere av medlemmene generøs med møbler, bord, skap og stoler. God hjelp ble ydet til transport og flytting. Stor var gleden og optimismen. De nye lokalene lå midt i sentrum, lett tilgjengelig, og endelig skulle vi få våre eiendeler og hjelpemidler konsentrert på en plass. Veiledningskontoret fikk større armslag og dets betydning for det viktige hjelpearbeidet ble mere synbart. Kontortiden ble vesentlig utvidet til stor nytte og glede for de mange hørselhemmede medlemmer som hadde behov for orientering og veiledning. Siden Veiledningskontoret ble opprettet, var Randi Alstad den ansvarlige leder for dette kontor. I mai 1984 trådte Randi Alstad ut av tjenesten, og Ole J. Rian overtok ansvaret og drift av kontoret. Det må her understrekes at all virke ved kontoret både fra hjelperne og de som mottok hjelp var gratis. Ideen var bygget opp av idealisme, entusiasme og gleden over å kunne være med å skape noe og samtidig være til nytte for mange.

Det ble fra mange eldre medlemmer ytret ønske om foreningen kunne organisere formiddagsmøter som et supplement til kveldsmøtene. Begrunnelsen var hos svært mange følelsen av utrygghet i å bevege seg ute om kvelden, spesielt i mørketiden. Voldsmentaliteten syntes markert å vokse, utryggheten vokste og det skapte en ulyst å ferdes ute på kveldstid. Vår alles Mary Hole tente på tanken og grep av ønskemålet fra de mange eldre medlemmer satte hun straks igang med undersøkelser for å få realisert tanken. Det lyktes og opplegget ble analogt med samme stil og program som kveldsmøtene.

I anledning en pressemelding i Aftenposten ble det påpekt skjevheten og diskrimineringen av hørselhemmede husmødre og pensjonister ifølge det praktiserende regelverk fra statens side. Artikkelen og de opplysninger som her fremkom skapte sterk harme. Vår utrettelige formann Villy Moksnes satte straks igang en underskriftskampanje, og med nære 100 underskrifter ble protestskrift

sendt til Sosialdepartementet v/daværende Sosialminister Leif Arne Heløe, og hvor urettferdigheten og skjevheten ble sterkt understreket. Gledelig innløp, knappe 2 måneder senere, svar fra Statsråden. I brevet kunne han meddele at Stortinget 19. desember 1985 hadde vedtatt å bevilge 8 millioner kroner i tillegg for kjøp av høreapparater slik at de grupper som hittil falt utenfor, det vil si "hjemmearbeidende, pensjonister m.v." nå skulle komme inn under ordningen. En arbeidsgruppe nedsatt av Sosialdepartementet skulle foreta en samlet vurdering av folketrygdens stønad til høreapparater. Siktemålet var at de nye forskrifter skulle tre i kraft 1.april 1986. Dette var en gledens melding og vår forening betraktet dette som en seier.

På årsmøtet i 1986 hvor formannen Villy Moksnes ble gjenvalgt med stor aklamasjon kunne han referere et gledens budskap ved å opplyse at foreningen hadde fått seg tilsent en gavesjekk på kr.12.000,00 fra et medlem som på denne måte ville gi sitt bidrag til støtte i arbeidet for hørselhemmede i Trondheim.

Senere på året kunne formannen nok engang meddele en gledens nyhet. En av foreningens eldre kvinnelige medlemmer, som ønsket å være anonym, oversendte foreningen en bankbok som gave pålydende beløp på kr. 30.000,00. I et medfølgende brev takker vedkommende for alle gleder og all hygge hun har møtt og opplevet gjennom sitt mangeårige medlemskap.

For foreningen var den altoverveiende oppgave avviklingen av landsmøtet i N.H.F. Vi var vertskap, og den valgte hovedkomite med en rekke underkomiteer hadde gjennom lengere tid vært i arbeid.

Medlemmene ble i høy grad aktivisert, og gledeligvis var det mange som beredvillig stilte opp.

Oppgavene var mange, det gjaldt finansieringen - selve arrangementet - kulturelle innslag - P.R. og plasseringen av alle tilreisende. Myndighetene ble kontaktet. Det gjalt å markedsføre Trondheim og Trøndelag. Ordføreren Per Berge ga sin velsignelse til opplegget. Landsmøtet ble avviklet på Royal Garden Hotel, hvor også de tilreisende overnattet. Hyggelig å være vertskap for så mange gjester og medlemmer fra det ganske land.

Naturlig nok var spenningen stor blant de mange medlemmer som hadde deltatt i forberedelsene om opplegget var godt nok, og alle biter var på plass.

Etter hilsningsstaler fra Trondheims-foreningens representant og ordfører Per Berge, kunne NFH's president Finn Ellorn åpne landsmøtet. Han kunne med glede meddele at siden siste landsmøte hadde 19 nye foreninger tilmeldt seg forbundet. Dette betraktet han som en honnør og bekreftelse på det positive arbeidet forbundet driver.

Av beretningene som ble fremlagt for landsmøtet, fremgikk den store mangel på kunnskap og instruksjoner i helse og sosialetaten om informasjon og hjelp til hørselhemmede. Grelle eksempler ble nevnt som for eksempel på mange pleie og sykehjem ligger pasienter med utbrente batterier. Hjemmene har ikke batterier og personalet har liten og ingen kunnskap om stell og behandling av høreapparater. Den samme erfaring har våre egne hørselhjelpere i vårt eget område. Et ufravikelig ønskemål er å få tilsatt autoriserte audiopedagoger på fylkesplan.

Men her støter vi på hva alle erfaringer har fortalt oss at alle forebyggende aktiviteter koster penger. Vi hadde kjenslen av at det var det heller skralt med både i forbundet og rundt om i lagene. Heller ikke myndighetene har vist den riktige forståelse for dette viktige arbeidet til hjelp for de mange hørselhemmede.

Landsmøtet ble avviklet etter det opplegg vi hadde lagt opp til, alt fungerte som det skulle. Forbundet og de mange delegerte var tilfredse, og det fulgte full anerkjennelse og takk fra flere hold for vår forenings innsats og arbeid.

Landsmøtet ga oss desverre en baksmell i kraft av et underskudd i regnskapet. Underballansen viste et tap på kr. 35.000,00.

Ja vel, det koster å være kar, men med den ufravikelige følelse at landsmøtet ble vellykket ble det lettere å gå i gang med neste oppgave å få balanse i regnskapet. Forskjellige tiltak ble satt i verk, det gjaldt dukkestige på torvet, utlodningsbod på martnasdagen, og et større loppemarked om høsten.

Året 1986 vil bli husket som året da forbund og lag fikk gjennomslag for krav om gratis høreapparat. Hørselomsorgen er et offentlig ansvar, men det har vært et langt steg for brukerne å få det offentlige til å følge opp ansvaret. Nå kan forbundet og brukerne av høreapparater ha all grunn til å være fornøyd og tilfreds med sin pådriver-virksomhet og gjennomslag for de Hørselhemmedes interesser.

Vår forening kunne se tilbake på 55 års virksomhet. Feiringen ble slått sammen med et utvidet Julemøte hvor begivenheten ble behørig

markert. En av foreningens styremedlemmer ga et resymè over årene som var gått, et utdrag fra den spede begynnelse og den gledelige utvikling med stadig økende tilvekst av medlemmer. De hørselhemmede har selv oppdaget at de ved å registrere seg som medlem av de hørselhemmedes egen organisasjon, kunne man styrke og styrke hverandre med opplysning og orientering som gjør hverdagen lysere og lettere.

I 1987 ble vedtak gjort om dannelse av fylkeslag. Dette var noe nytt, et trend i tiden.

Forbundet har gjennom lengere tid arbeidet for å danne fylkeslag over hele landet.

Utviklingen understreket, og fylkeskommunen hadde også påpekt, at et fylkeslag skulle være det koordinerende ledd mellom lokallagene og forbundet NFH og samtidig være kontaktleddet med fylkeskommunen.

Her var det også spørsmål om rasjonalisering, idet det ville være enklere for fylkeskommunene og forholde seg til et fylkesledd og ikke til de mange små enkeltledd. Dette gjelder ikke minst den økonomiske siden av saken.

Veiledningskontoret blir seg tildelt stadig flere oppgaver på grunn av den økende medlemstilvekst. Flere og flere har et stort behov for informasjon og veiledning i bruk av de hjelpemidler som finnes, samtidig orientere de hørselhemmede om de rettigheter de har i henhold til trygdeverket. For å lette kontoret i arbeidet ble et moderne data-anlegg innkjøpt. Nytteeffekten var påtagelig da man fikk i betydelig grad bedre kontroll med medlemsforøkelsen, kontingentinnbetaling og til stor avlastning i det ordinære foreningsarbeidet.

På årsmøtet i februar 1988 trakk Mary Hole seg som leder av turkommiteen gjennom 6 siste år. Ved sine mange opplegg har hun loset oss fram til mange flotte og kjente tursteder, det være seg dagturer eller de mere eksklusive høyfjellshoteller. Hennes innsats for denne gren av for vår forenings arbeide har betydd uendelig mye for den sosiale samhörighet, og har i høy grad vært med å skape glede og minner.

Som hennes etterfølger ble valgt Mimi Hvidtsten, ikke fremmed og ukjent med denne viktige oppgave.

Noe som alltid er aktuelt, og som krever aktiv innsats fra alle, er å forbedre trivselen i og øke interessen for foreningens arbeid. Trivsel er avhengig av mange forhold. Viktig er et godt samarbeide mellom styrets enkeltmedlemmer, alle tillitsvalgte, alle medlemmer forøvrig. Som medlemmer av Trondheim Hørselhemmedes Forening har vi alle et ansvar og bør ha en egen interesse av å yte en ekstra innsats. Gode arbeidsforhold i foreningen er ikke bare lederens ansvar. Sammen skal vi være med og løse både små og store problemer. Ofte kan det virke lettest å sitte på sidelinjen og kritisere. Men i en så stor forening som vår er det gledelig å konstantere den entusiasme og vilje til å yte i høy grad er tilstede. Og vi skal aldri glemme den samlede menneskelige ressurs vi har. Den representerer det viktigste og positive element i foreningens arbeide. Så kan vi da også med glede konstantere at medlemmenes aktivitet gjennomgående har vært meget stor.

Tilgangen på nye medlemmer har fortsatt vist en markert stigende trend. Dette har sin forklaring i gjennom en øket og utvidet kommunikasjon har lyktes å nå fram til flere og flere hørselhemmede. Dette skyldes ikke minst foreningens servicevirksomhet og Veiledningskontorets frivillige og aldri sviktende medhjelpere med formann Villy Moksnes og den uslitelige Ole J. Rian i spissen.

Til styret i foreningen var kommet et skriftlig forslag fra Erling Eggen om utnevning av tre medlemmer til æresmedlemmer av Trondheim Hørselhemmedes Forening. Styret sluttet seg enstemmig til forslaget, og utnevningen foregikk på årsmøtet 21/2-1989. De som i forslaget ble foreslått var Mary Hole, Idar Findvik og Ottar Hogness. En honnør til tre mangeårige og aktive medlemmer. Mary Hole takket på vegne av de nyutnevnte æresmedlemmer.

Alle har merket gjennom de seneste år at ikke alt ved gamle Mor Norge er som det skulle. Over lengre tid har den økonomiske krise markert seg på alle områder. Næringslivet har hatt store vanskeligheter med innskrenkninger eller nedleggelse. Arbeidsledigheten har steget faretruende. Kostnadsnivået har steget ukontrollert, mange greier ikke å sitte med sine hjem. Banker er også havnet på gyngende grunn. Noen snarlig løsning er ikke i sikte.

Hva innebærer dette og hvilke konsekvenser har det for vår organisasjon, vårt arbeide og de virksomheter vi har påtatt oss.

Naturligvis vil vanskeligheter oppstå når økonomien svekkes. Men medlemmene er ikke i favør av noen resignasjon. Aktivt, positivt og med en levende og villende interesse slår de ring rundt foreningen. Heldigvis kan vi vise til stor forståelse hos våre kommunale og

fylkeskommunale autoriteter for de hørselhemmedes problemer. Nylig fikk foreningen seg tilstillet midler for innkjøp av en koffertteleslynge. Et hjelpemiddel av stor betydning og verdi for våre ambulerende møter og arrangementer. Foreningen vil gjerne takke fylkeslegen for denne imøtekommenhet og forståelse for de problemer de hørselhemmede strir med. Desverre kan vi fornemme og konstantere at de sentrale myndigheter, de folkevalgte, og en stor del av opposisionen forøvrig bedømmer og betrakter de hørselhemmedes handikap som et rent aldershandikap som vi hørselhandikappe bare bør finne oss i og godta. Her er det i sannhet mye upløyet mark å bearbeide, og de vanlige holdninger og all uforstand man møter lar seg ikke endre bare ved opplysning og nøktern informasjon. Et alment krav fra de hørselhemmedes side til myndighetene er at personell ved syke- alders og pleiehjem får den mest mulig elementære opplæring i de hjelpemidler som finnes for hjelp til de høresvake. Stell og behandling av høreapparater og andre nødvendige midler, og ikke minst får opplæring i hva regelverket og trygdeloven gir i stønad for alle hørselhemmede. Våre egne veiledere og hørselhjelpere har ved egen erfaring sett hvor dårlig orientering og mangelfull lærdom de fleste pleiepersonell har ved mange institusjoner.

Trondheim Hørselhemmedes Forening har vært sterkt opptatt av den skuffende forordning som ble gitt ved vedtaket om innføring av miljøavgift i 1990. Den rammet de hørselhemmede som er storforbruker av batterier på en urimelig og i høy grad urettferdig måte. Med en avgift på kr. 3.60 for de små batterier som varer 12 - 14 dager, og den samme belastning for store bilbatterier som varer i flere år.

Vi vet at forbundet arbeider intenst for å få Storting og departementet til å endre på bestemmelsene. De batteriene som brukes i høreapparatene er i dag langt mere miljøvennlige enn tidligere, og da det for brukerne ikke finnes noe annet alternativ, føles belastningen ekstra tyngende og meningsløs.

Håndhevelse av loven om særfradrag for "høygradig hørselhemmed" og tolkningen av skattelovens § 77 har medført mange henvendelser fra foreningens medlemmer. Det har blitt konstantert forskjelsbehandling på ligningskontoret. Det har resultert i at noen har fått ja og andre har fått nei.

Dette kan ikke være akseptabelt. Skattemyndighetene har gitt en

meget mangelfull informasjon om meningen - hensikten og tolkningen av begrepet "høygradig hørselhemmed".

Både trygdekontoret og helsemyndighetene er bedt om en mere konsis og brukbar tolkning av lovbestemmelsen. Omsider har man kommet fram til at "høygradig hørselhemmed" gjelder alle hørselhemmede som må bruke høreapparat for å kunne fungere i samfunnet. Derved skulle det ikke være grunnlag for noen forskjellsbehandling fra skattemyndighetenes side.

En gledelig utvikling for de mange hørselhemmede er den meget store forskning som foregår i flere land nettopp på de mange tekniske hjelpemidler som er under stadig forbedring og som bygger på den motivering å gjøre livet og hverdagen bedre og lysere for den hørselhemmede. En glad melding kommer fra vår egen Trondheim Tekniske Høyskole, hvor et forskerteam har kommet fram til et høreapparat som eliminerer i vesentlig grad bort bakgrunnsstøyen. Apparatet er nå til testing i Amerika. Holder dette apparatet til ryktene og forhåndsmeldingen og de forventninger som stilles til det, rydder man unna veien for selve bøygen som de mange apparatbrukere har kjempet med.

Erfaringen for mange har vært at støyen utenfra har vært for sterk, og resultatet har ofte medført at høreapparatet er blitt lagt til side. Dette er beklagelig, men tilvenningsprosessen kan for mange ta relativt lang tid.

Den store og sterke utvikling som preges av tiden når det gjelder tekniske hjelpemidler, markedsføringen av disse, nytteeffekten av de ulike typer hjelpemidler, - videre kjennskapet til trygdeloven og hva den gir av støtteordninger, kan ofte være et stort problem for enhver forening.

Gjennom de siste ti-årene og det utrettelige informasjonsarbeide og den servicevirksomhet som vårt Veiledningskontor, som våre frivillige og dyktige medhjelpere har vært med og lagt grunnlaget for, har hjelpen og orienteringen kommet svært mange til gode.

Her kan man ikke uten videre unnlate å nevne foreningens store aktivum Ole J. Rian.

Gjennom sitt frivillige og uslidelige arbeid for å hjelpe hørselhemmede med veiledning og råd både i og utenfor foreningen, både privat og i sykehjem og aldershjem, som lærer og foreleser på institusjoner for utdanning av vordende pleiepersonell, er han i høy grad med å skape goodwill og forståelse for det hjelpearbeid vår forening driver.

Ole J. Rian er autodidakt - selvlært med god kunnen om ørets

anatomi. Selv hørselhemmed, har han god kjenskap til det handikap det er å bli rammet av svekket hørsel, det har igjen skapt en besettelse hos ham til å hjelpe de andre.

Så har det da også lyktes ham å oppnå stor autoritet som hørsel-hjelper, ikke bare blant våre egne medlemmer, men også kjent og med stor tillit blant produsenter av hjelpemidler og våre myndighe-ter på trygde og helsesektor.

Nevnes må også at han er redaktør og hovedansvarlig for forenin-gens eget kontaktblad.

For å kunne finansiere driften av foreningen, og samtidig greie de mange hjelpe-og støttetiltak, jobber styret og medlemmene med de gamle og tradisjonelle inntektstiltak som lotteri, nummersalg, åre-salg og delvis tigging hos næringslivet.

Men hertil kommer ikke minst medlemmenes egen offervilje, entu-siasme, tro og glede over alt foreningen med og yter med de mange gledeskapende møter, turer og samvær.

Denne yte og offervillighet, denne tilslutning og sterke samhørighet fra medlemmenes side er selve ryggraden i arbeidet.

Vi skal på ingen måte underslå den gledelige foreteelse at forenin-gen vår har fått stor forståelse og betydelig økonomisk støtte utenfra.

Fylkeskommunen og Trondheim Kommune har årlig honorert Trond-heim Hørselhemmedes Forening for det store og viktige sosiale arbeid for og blant de hørselhemmede. Helt fram til bank-krisen meldte seg har også de gamle Trondheimsbankene vist forståelse for vår virksomhet og tilstillet vår forening kjærkomne beløp. Også det private næringsliv gjennom en rekke kjente Trondheimsbedrifter har foreningen mottatt økonomisk støtte.

Testamentariske gaver fra medlemmer har heller ikke manglet. Trondheim Hørselhemmedes Forening er dypt takknemlig for den forståelse, imøtekommethet, og alle former for økonomisk støtte som er tilflytt foreningen gjennom alle disse årene.

Blar vi gjennom protokollene finner vi mange solide, trofaste men-nesker som med brennende iver, med entusiasme og aldri sviktende pågangsmot har vært med å båret lasset og organisasjonen vår fram til der vi står i dag. Med glede og en viss stolthet kan vi sammen feire de seksti år som er gått siden foreningen ble dannet.

Det har vært en sterk kontinuitet i arbeidet, utholdenhet og offervilje. Gjennom disse årene har vår forening hatt bare 7 formenn eller ledere som det nå heter. Her må vi ha lov til å nevne noen navn. Fru Alfhild Andersen som gjennom 18 år var leder og i tillegg flere år som styremedlem. Hun kjente til organisasjonen, hun kjente medlemmene, alltid på farten til beste for den sak hun brant for. Med sin varme menneskelighet var hun et meget stort aktivum for medlemmene og for foreningen.

Nevnes må også fru Solveig Gjervan som var leder i 10 år og fru Hjørdis Uvås var kasserer og sekretær i 12 år.

Fra protokollen tar vi også fru Borghild Lein Pettersen.

Hun var med fra stiftelsen i 1931, først som styremedlem og senere som mangeårig leder.

For sin innsats og sterkt aktive interesse ble hun utnevnt til foreningens første æresmedlem og i 1963 ble hun honorert med Kongens fortjenestemedalje.

Vår nåværende leder er Villy Moksnes som allerede har styrt foreningen i 8 år, og det er intet som tyder på at hverken han eller medlemmer forøvrig ønsker at han skal forlate roret.

Med sin store arbeidskapasitet, sitt insikt i foreningsarbeidet, sitt gode humør og sin uslitelige vilje til å stå på, er han et naturlig midtpunkt for saken og i alt vårt foreningsarbeid.

Når vi nå ved dette 60-års jubileet stanser opp og lar blikket gli bakover i tiden, finner vi mange som helhjertet og trofast har tatt sin jobb i foreningsarbeidet. Vi stiller oss i rekken av beundrere for deres innsats og er dypt takknemlig for det sollide arbeid de har nedlagt for foreningen og de hørselhemmedes sak. 60-år, en milepel passerer, foreningen og arbeidet skal leves videre.

Trondheim Hørselhemmedes Forening er en humanitær organisasjon. Hovedoppgavene blir fortsatt i tiden og årene som kommer å hjelpe de mange som plages og lider av nedsatt og svekket hørsel.

Ved samling til våre møter og gjennom Veiledningskontoret skal vårt arbeid være å nå fram til de mange vi vet har behov for hjelp.

Våre framtidsvyer er: Vern om hørselen - Unngå hørselskader.

Vern og hjelp for hørselskadde.

Dette er for oss alle en veldig utfordring.

FFO FUNKSJONSHEMMEDES
FELLESORGANISASJON
TRONDHEIM

Vi ønsker Trondheim Hørselhemmedes Forening tillykke med de 60 år. Takker for samarbeidet for de funksjonshemmede og virksomhet til nye fremstøt for å løse de funksjonshemmedes problemer i framtida.

Funksjonshemmedes Fellesorganisasjon
Trondheim

Dagfinn Bjørge
leder

Kristin Rindal
Nestleder

Trondheim Hørselhemmedes Forening takker alle som har medvirket til å muliggjøre denne beretning.

En spesiell takk til herr Ottar Hogness for det store og utmerkede arbeid han har utført og samt til våre annonsører.

Med hilsen
Styret

*I første rekke: Randi Thomsen, leder Villy Moksnes, Olga Hernes
Bakre rekke: Ole J. Rian, Inge Solli, Ottar Hogness*

Trondheim Hørselhemmedes Forenings store oppgave er å få alle i vårt distrikt og område og som hemmes med hørehandikapp, ropet må være ut av isolasjonen! Vi appellerer til de hørselsvekede selv. Engasjer dere, sitt ikke hjemme.

Gjør noe for å komme i kontakt med andre mennesker. Tegn deg som medlem i vår forening, en god kontaktgruppe finner du her, det hjelper deg et godt stykke på veien.

Ottar Hogness